

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΘΑΒΩΡ

Τό ὄρος Θαβώρ, Ἰταβύριον εἰς τήν θύραθεν γραμματεῖαν, «δεσπόζει εἰς τό μέσον τῆς Γαλιλαίας, ἀναμέσον τῆς πεδιάδος τοῦ Ἰεζράελ καί τῆς Σκυθουπόλεως, πανταχόθεν ἀπομεμονωμένον ἀπό παντός ἄλλου ὁμόρου ὄρους (Βενιαμίν Ἰωαννίδου, Προσκυνητάριον τῆς Ἀγίας Γῆς, σ. 349).

Μνεΐαν τοῦ ὄρους Θαβώρ ἔχομεν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην. Ἀναφέρεται εἰς τούς ψαλμούς: «*θαβώρ καί Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί Σου ἀγαλλιάσονται*» (Ψαλμ. 88,13). Ἐπίσης ἀναφέρεται ὡς τό ὄριον τῶν φυλῶν Ζαβουλῶν καί Ἰσοάχαρ (Ἰησ. Ναυῆ 19, 12-22) καί ὡς ὁ τόπος συγκεντρώσεως τῶν υἱῶν Ἰσραήλ ὑπό τόν Βαρούχ καί τήν Δεβώραν πρό τῆς μάχης κατά τοῦ Σισάρα (Κριτ. 4,6).

Εἰς τήν Καινήν Διαθήκην δέν γίνεται ὀνομαστική μνεΐα τοῦ ὄρους Θαβώρ. Τοῦτο ὁμως ὑπονοεῖται ὡς τό ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου διά τῆς φράσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, «*ἐν ὄρει ἀγίῳ*», «*καί ταύτην τήν φωνήν -Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγώ ηὐδόκησα- ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ἀγίῳ ὄρει*». (Πέτρ. Β' 1,18).

Παρά τήν καινοδιαθηκικήν ἀνωθυμίαν, ἀρχαιοτάτη πίστις καί παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας συνδέει τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μέ τό ὄρος Θαβώρ.

Εἰς τούς πρόποδας τούτου τοῦ ὄρους ἄφησε ὁ Κύριος τούς ὑπολοίπους μαθητάς Αὐτοῦ καί παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπί τῆς κορυφῆς τούς τρεῖς προκρίτους, Πέτρον καί Ἰάκωβον καί Ἰωάννην.

Ἐνώπιον αὐτῶν αἴφνης ἔλαμψε τό πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος καί τά ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τό φῶς καί ὤφθησαν ὁ Μωϋσῆς καί ὁ Ἥλιος νά συλλαλοῦν μετ' Αὐτοῦ περί τῆς σταυρικῆς θυσίας Αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα καί ὁ Πέτρος προέτεινεν Αὐτῷ νά κατασκευάσουν τρεῖς σκηνάς καί νά μείνουν ἐπί τοῦ ὄρους, ὅποτε καί νεφέλη φωτεινή ἐπεσκίασεν αὐτούς καί ἠκούσθη φωνή ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα: «*Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ηὐδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε*» (Λουκ. 9,28-36).

Συμφώνως πρός τήν ἐρμηνείαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος παρέδωσε τήν θαυμαστήν αὐτήν θέαν τοῦ προσώπου Αὐτοῦ εἰς τούς τρεῖς προκρίτους μαθητάς Αὐτοῦ καί δι' αὐτῶν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἵνα προετοιμάσῃ καί ἐνισχύσῃ αὐτούς διά τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἵνα ὑπομνήσῃ τό πρωτόκτιστον κάλλος τῆς εἰκόνας τοῦ ἀνθρώπου, τό ἀμαυρωθέν μέ τήν πτώσιν καί ἀποκτώμενον πάλιν διά τῆς πίστεως καί κοινωνίας καί ἐνότητος μετ' Αὐτοῦ.

Ἐν Αὐτῷ διά τοῦ προσωπικοῦ ἀγῶνος τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτόν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποβολή τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀσχημίας καί τῆς δυσμορφίας τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καί ἡ ἔνδυσις τοῦ ἐνδύματος τῆς εὐμορφίας, τῆς κοσμιότητος καί τῆς εὐπρεπείας τῶν ἀρετῶν. Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη, εἰς τήν ὁποῖαν καλεῖ ὁ Κύριος τούς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας, συνέβη εἰς τόν ὑψιστον βαθμόν εἰς τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὡς καί οἱ μαθηταί «*τήν δόξαν Κυρίου ἐθεάσαντο καθὼς ἠδύναντο, ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ τοῦ ἀκτίστου φωτός τοῦ προσώπου Αὐτοῦ*».

Ἀνάμνησιν τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος τούτου εἶχε καί ἐφέτος ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία ἐπί τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Θαβώρ ἔμπροσθεν καί ἐντός τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ ἐκτισμένου μὲν ἐπί τῶν ἐρειπίων ἀρχαιοτέρου βυζαντινοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου (1865), ἀγιογραφημένου δέ προσφάτως θαυμαστῶς δι' ἀρίστης βυζαντινῆς ἀγιογραφικῆς τέχνης ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος, ἀνακαινιστοῦ ὄλων τῶν χώρων τῆς Μονῆς καί κτίτορος παρεκκλησίου πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἰς τὸν ὑπαίθριον πευκόφυτον χῶρον ἔμπροσθεν τοῦ Ναοῦ τούτου καὶ ἐπὶ καταλλήλως προητοιμασμένης ἐξέδρας, εἰς τύπον ἱεροῦ βήματος, ἐτελέσθη νυκτερινή θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ. Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου Γ', συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί Βόστρων κ. Τιμοθέου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τεσσαρακοντάδος ἱερέων ἐξ Ἑλλάδος, Κύπρου, Ρουμανίας, Ρωσίας, Οὐκρανίας καί ἐν κατανύξει παρακολουθούντων περὶ τοὺς τρεῖς χιλιάδας (3.000) πιστῶν ἐκ τῶν ὡς ἄνω χωρῶν τούτων, δι' ὃ καί τὰ βιβλικά ἀναγνώσματα ἀνεγνώσθησαν καί ἡ θ. Λειτουργία ἐτελέσθη ἑλληνιστί, ἀραβιστί, ρωσιστί καί ρουμανιστί, τῇ παρουσίᾳ δέ καί τῆς πρέσβευς τῆς Μολδαβίας εἰς Ἰσραήλ κ. Λαρίσας Μίκολετς.

Ἐκτός τῶν συλλειτουργῶν ἱερέων περὶ τοὺς ἐξήκοντα καί πλέον προσῆλθον, κρατοῦντες ἐπιτραχήλιον καί ζητοῦντες εὐλογίαν παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου διὰ τὴν θ. Κοινωνίαν. Τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἐκοινώνησαν καί οἱ πλεῖστοι τῶν πιστῶν, διὰ τὴν εὐταξίαν τῶν ὁποίων, λόγῳ τοῦ συνωστισμοῦ, ἐχρειάσθησαν εἰδικώτερα μέτρα τάξεως.

Εὐθύς ἅμα τῇ ἀπολύσει ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν ἐν συντομίᾳ, διὰ τὸν κόπον τῆς ἀγρυπνίας, τοὺς πιστοὺς, ὡς ἐξῆς:

«Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Χάρις τοῦ θεοῦ ὠδήγησεν ἡμᾶς ἐνταῦθα, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκάλεσεν ἡμᾶς νὰ ἀνέλθωμεν εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ. Ταύτην τὴν δόξαν εἶδεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ διὰ συμβόλων. Ταύτην εἶδον οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ εἰς τὴν πληρότητα αὐτῆς. Οὕτω καί ἡμεῖς ἤλθομεν εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον αὐτὴν τὴν στιγμήν ἰστάμεθα, διὰ νὰ γίνωμεν κοινωνοὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ ὄρους Θαβώρ. «Θαβώρ» λέγοντες, ἐννοοῦμεν ὄχι τὸ φυσικόν, ἀλλὰ τὸ πνευματικόν ὄρος Θαβώρ, τὸ ὁποῖον δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καί ἀπὸ τὰς ἀρετὰς καί τὰς ἐντολάς, τὰς ὁποίας μᾶς παραγγέλλει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός νὰ τηρῶμεν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως, ὁ θεὸς ἐφάνέρωσε τὸ ἄκτιστον φῶς Αὐτοῦ, τὴν ἄκτιστον Αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μας μᾶς προτρέπει νὰ ἀνέλθωμεν καί ἡμεῖς πνευματικῶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἔνθα ἡ Χάρις τοῦ θεοῦ μᾶς ἠξίωσεν νὰ ἰστάμεθα, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ Πατρός διὰ τὸν Υἱόν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ λέγουσα: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε». Ταύτην τὴν παραγγελίαν ἔδωκεν ὁ θεὸς εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν παραγγελίαν καλούμεθα καί ἡμεῖς νὰ ἀκούωμεν, Αὐτοῦ τὰς ἐντολάς νὰ ἐκτελῶμεν, τὸ θέλημα

Αὐτοῦ νά ἀκολουθῶμεν. Ἀμήν. Γένοιτο».

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος ηὐλόγησε τὰς σταφυλάς καί οὕτως ἔληξεν ἡ νυκτερινή θ. Λειτουργία.

Τὴν δέ πρωΐαν ἐτελέσθη θ. Λειτουργία ἐντός τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, προεξάρχοντος τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, συλλειτουργούντων πολλῶν ἱερέων, τῆ συμμετοχῇ πολλῶν προσκυνητῶν, ἐντοπίων ἀραβοφώνων ὀρθοδόξων καί ἄλλων ἐξ ὀρθοδόξων χωρῶν. Μετά τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς ἱεραῆς εἰκόνης πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καί δεξιῶσις διὰ πάντας τοὺς πιστοὺς. Περί τὴν μεσημβρίαν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Ἰλαρίων παρέθεσε τῷ Μακαριωτάτῳ πλουσίαν τράπεζαν, μέ κατάλυσιν ἰχθύος καί παροχήν ἐκ τῶν εὐλογηθειῶν σταφυλῶν.

Τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐωρτάσθη διὰ πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας καί εἰς τό θεομητορικόν Μνήμα ἐν Γεθσημανῇ, προεξάρχοντος τοῦ Γέροντος Δραγουμάνου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου. Οὕτω, δόξα τῷ θεῷ, πάντες, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἀγῶνος καί τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ ἕκαστος, «φωτί προσελάβομεν φῶς καί μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, ὑμνήσαμεν Τριάδα ὁμοούσιον».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder